

muziekbank

uitleen- en kenniscentrum muziek

[Luisterrijk; The Beach Boys](#)

[Luisterrijk XL; Arzbach, Brunt & Smit](#)

[Start van de reeks Popdocs](#)

[Woordenboek uit het Muziekarchief](#)

[Luisterrijk, The Beach Boys](#)

Door Hans ten Brummelhuis

Zaterdag 18 november, 15:00-16:00 uur

Muziekbank, 2e etage van de centrale bibliotheek Enschede

De lezing geeft een muzikaal overzicht van de legendarische Amerikaanse groep die met name in 1966 een enorme impact had op de popmuziek: In dat jaar verscheen het studioalbum Pet Sounds en ook het nummer Good Vibrations.

Het maken van Pet Sounds vergde tien maanden en kostte zeventigduizend dollar, waarmee het destijds een van de duurste albums ooit was.

Het album werd geproduceerd door Brian Wilson, die ook twaalf van de dertien nummers componeerde. Een krachtige stimulans ging daarbij uit van The Beatles, voor wie Wilson grote bewondering koesterde

De groep is samen met de Engelse Ivy League een enorme inspiratiebron geweest voor de Enschedese Buffoons.

De lezing wordt verzorgd aan de hand van CD's.

De toegang is gratis en dat geldt ook voor de koffie en thee.

[terug naar inhoudsopgave](#)

[Luisterrijk XL: Arzbach, Brunt & Smit](#)
Water voor de dorst

Water voor de dorst is een voorstelling over artiesten die het nodige hebben meegemaakt. En die gewoon doorgaan, omdat ze nu eenmaal het mooiste beroep van de wereld hebben.

Gitarist Nico Arzbach (De Dijk), saxofonist Roland Brunt (De Dijk) en schrijver/spreker Peter Smit nemen je mee over de wonderlijke wegen van de muziekindustrie. Allemaal echt gebeurd en soms zó bizar, dat je er weer om kan lachen.

Nico Arzbach is één van de oprichters van de popgroep De Dijk. Een paar jaar later kwam Roland Brunt de band versterken. Tijdens een sabbatical (in 2012) kwamen ze in contact met tekstschrijver Peter Smit. Met zijn drieën hebben ze twee CD's gemaakt, onder de naam Arzbach, Brunt en Smit.

Tijdens de voorstelling *Water voor de dorst* spelen ze nummers van hun nieuwe CD's afgewisseld met nummers van De Dijk, waar Arzbach en Brunt de muziek voor schreven.

Met hun project 'De Geest van Jan Wolkers' (**** in NRC Handelsblad) met nummers over deze beroemde en veelbesproken schrijver, beeldhouwer, kunstschilder en natuurvriend, haalden ze in 2017 meermaals de krant. Hun muziek wordt in Het Parool omschreven als: 'geënt op Todd Rundgren en Little Feat, goed verzorgd en met een stevig en helder geluid'. Over de teksten: 'ruig, romantisch en soms melancholiek. Niveau: uitstekend.'

Luisterrijk XL: Arzbach, Brunt & Smit 'Water voor de dorst' is een samenwerking tussen de Bibliotheek Enschede, Metropool en Muziekbank Enschede.

De voorstelling vindt plaats op zondag 12 november in Muziekcafé Metropool - Enschede.

De zaal is open vanaf 14.30 uur en het optreden start om 15.00 uur

Wil je je graag aanmelden voor deze middag? Kijk dan hier: <https://metropool.nl/agenda/arzbach-brunt-smit/>

[terug naar inhoudsopgave](#)

Start van de reeks Popdocs

Op maandag 20 november a.s. start Concordia, in samenwerking met Metropool en Muziekbank Enschede, de reeks *Popdocs*. Vanaf die datum programmeren zij elke derde maandag van de maand een muziekfilm of -documentaire die kort wordt ingeleid.

De inleiding op de eerste documentaire *In the Court of the Crimson King* wordt verzorgd door Herman Beunk, voormalig inkoper bij de Muziekbank, liefhebber en kenner van progrock en één van de drijvende krachten achter *Xymphonia*, hét radioprogramma voor de liefhebbers van progressieve, melodieuze en symfonische rock in al zijn uitingsvormen.

Voor meer informatie over deze reeks:

<https://www.concordia.nl/film/in-the-court-of-the-crimson-king/>

[terug naar inhoudsopgave](#)

Woordenboek uit het Muziekarchief

ABC-tje der liefde

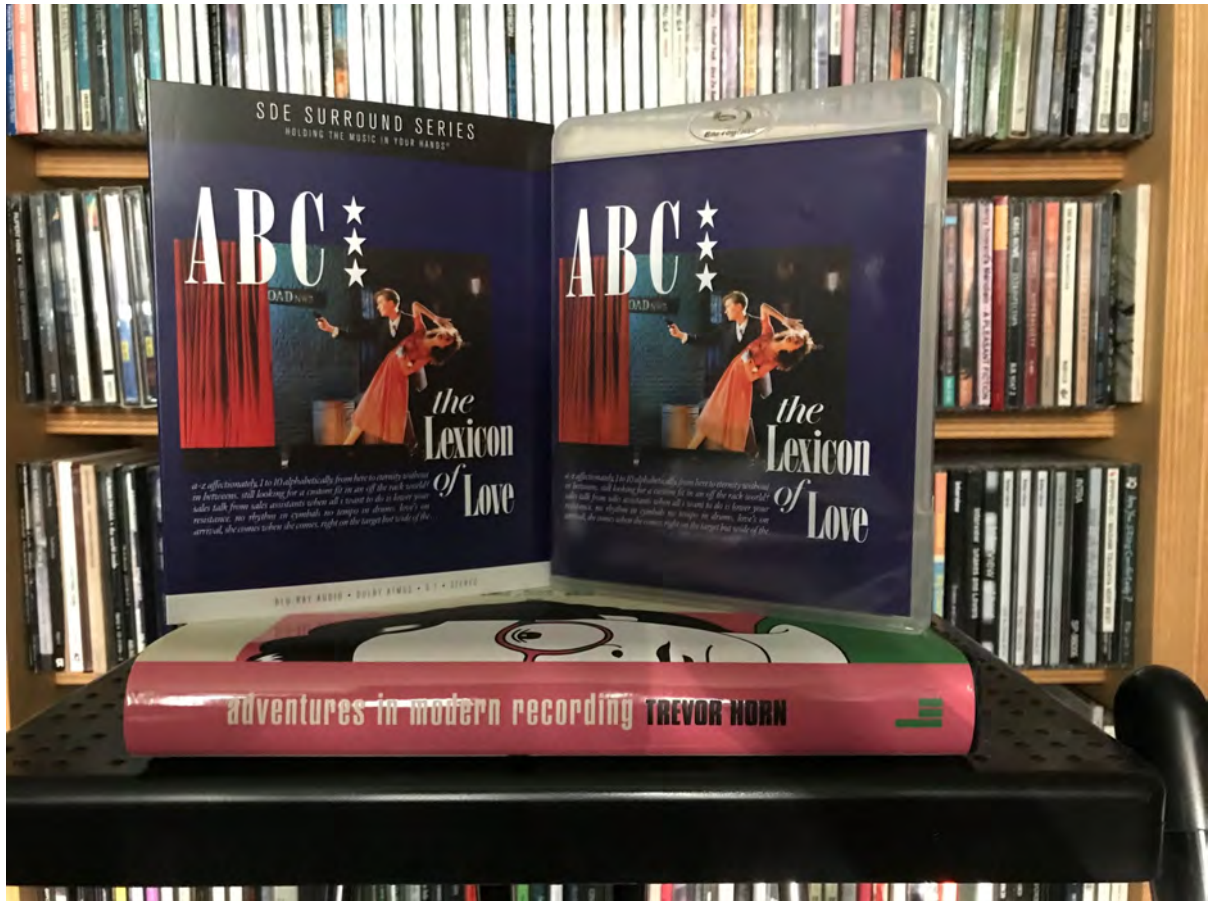
Het zal u als trouwe lezer van de Nieuwsbrief niet ontgaan zijn dat er de afgelopen maanden door diverse vrijwilligers van de Muziekbank flink gewerkt is om het archief – herstel – het Muzieklabyrint toegankelijker te maken. (Dat roept meteen de vraag op waarom deze nieuwsbrief geen pakkende naam heeft, Musicualiteiten, bijvoorbeeld.) Hoewel ik als gediplomeerd bibliothecaris/documentalist een geschikte achtergrond zou hebben gehad om me bij de archiefploeg aan te sluiten is het er niet van gekomen. Net zomin dat ik een bibliotheekcarrière heb gevolgd overigens. Rond 1990, de periode na mijn afstuderen, was het bibliotheekwezen al een van de slachtoffers van de bezuinigingswoede van opeenvolgende kabinetten. In plaats daarvan kwam ik op een databaseafdeling van een grote uitgeverij terecht, die als taak had de Nederlandse wetgeving op orde te houden. Het kan verkeren.

Dit is dan het moment waarop in een veelbekeken tv-quiz de vraag wordt gesteld: Wat weet u van ABC?

Hiermee bedoel ik niet de 26 letters van het alfabet, onontbeerlijk voor een goede ontsluiting van een archief. Nee, de juiste antwoorden moeten gaan over de jaren 80-band uit Sheffield, Engeland. Een van die antwoorden zou kunnen zijn Vice Versa, een illuster, avant-gardistisch synthesizergroepje, waarin Martin Fry en Mark White verantwoordelijk waren voor de kabels, knoppen en toetsen van de synths, terwijl Stephen Singleton de zang- en saxofoonpartijen voor zijn rekening nam. (Met dank aan Muziekkrant OOR's Pop-Encyclopedie, editie 5.) Vice Versa wordt na twee obscure singles omgeturnd in ABC, dat met Fry als leadzanger en White als gitarist een andere, meer dansbare koers wil varen. Denk hierbij aan een moderne mix van James Brown, Rose Royce, The Jacksons en Joe Tex, waaraan later Chic werd toegevoegd. In de eerste single, "Tears Are Not Enough", laat Fry horen zich uitstekend te kunnen uiten als gekweld romanticus, een rol die hem ook in diverse andere songs op zijn lijf geschreven is. Met het nummer weet de band het podium van het beroemde tv-programma Top Of The Pops te bereiken, waarmee de carrière van Fry en co. in een stroomversnelling geraakt.

Het programma werd namelijk mede bekeken door de in de Nieuwsbrief van december vorig jaar geïntroduceerde producer Trevor Horn. Nadat ABC en Horn met elkaar in contact waren gebracht, kreeg de producer een demo van een nieuwe song te horen, "Poison Arrow". In Horns memoires "Adventures In Modern Recording" gaat hij uitgebreid in op de totstandkoming van het uiteindelijke nummer dat in 1982 de 13de plaats van de Nederlandse hitparades zou bereiken. Ik vond het destijds wel een mooi geproduceerd nummer, maar het was me in de beginjaren van de New Romantics-scene (met bands als Duran Duran, Visage en Spandau Ballet) net niet spannend genoeg; de ten onrechte tot die stroming geschaarde Japan was me veel liever. Na "Poison Arrow" volgden nog enkele redelijk succesvolle singles, wat resulteerde in het in een fraai gestileerde hoes gestoken album "The Lexicon Of Love", dat in Nederland slechts redelijk scoorde, zeker vergeleken met de

successen in Engeland en de Verenigde Staten.

Door de jaren heen zijn er diverse speciale edities van “The Lexicon Of Love” verschenen, zoals een dubbel-CD-versie in 2004, waarop het originele album was aangevuld met singles, demo’s en een live-optreden. Toch ging ik pas overstag, uiteraard mede na lezing van Horns boek, toen in augustus dit jaar een Blu-Ray audio werd uitgebracht, met daarop onder meer een door Steven Wilson vervaardigde 5.1 surround en Dolby Atmos mix, terwijl de schijf voor de fijnproevers zelfs ruimte biedt voor een instrumentale stereomix.

THE LEXICON OF LOVE

by Steven Wilson

I became a teenager in November 1980 which means I'm the quintessential 80s boy. Even if I did go back and discover a lot of music from the previous two decades, the 80s is when I was buying brand new records as they were being released, and consequently many of them are deeply embedded in my DNA. The early 80s is also when I began to entertain the idea that I might actually be able to turn my passion for music into a career. I'm hardly unique in the respect, almost every teenager dallies with the idea of being in a band, or at least they did when I was a kid. But for me it wasn't the notion of being a rock star or virtuoso musician that excited me, I simply wanted to be one of those people that made records. At least I understood there were people like that from pouring over the credits of the albums I was discovering. Sometimes – as in the case of one of my early heroes Jeff Lynne of ELO – it was a guy who seemed to do pretty much everything: writing, producing and singing the songs, as well as fronting the band. Then there were the 'producers', people like Giorgio Moroder and Tony Visconti, whose faces didn't appear on the record sleeves, but who as far as I could tell wielded just as much control and influence over how the records sounded as the artists themselves.

A couple of years into the 80s along came the cinematic productions of Trevor Horn and his team. I knew him as the none-more-nerdy looking lead singer of his band The Buggles, but ABC's The Lexicon of Love was the first time I bought and became obsessed with a record with his name listed on it as the producer. I couldn't believe how wide-screen and lush it sounded compared to most other pop records. Even 40 years later it still sounds opulent, extravagant and... well, expensive. Approaching perfection, but then not too perfect. Although the album often gets grouped with the new romantic movement, almost everything about it is actually pretty organic and, in many ways, old-school.

It pre-dates by a matter of a months the more radical sampling revolution which would take centre stage on Trevor's hugely influential production work for Art of Noise and Frankie Goes to Hollywood over the following two years. The Fairlight is here, but used sparingly, and except for the occasional Linn drum and synth embellishment, nearly everything else is played by real musicians – drums, bass, guitar, Fender Rhodes, piano, vibes, percussion, and Anne Dudley's luxurious string arrangements. In fact, an almost identical musical vocabulary to the one Chic had used to make their late 70s disco masterpieces. The Lexicon of Love has the sensibilities of 50s crooners, 60s pop and 70s disco and prog, but at the same time it could only have been made in the 80s. While many albums made during that decade have not stood the test of time well, The Lexicon of Love absolutely has. Not only because of the organic production, but also because the songs and performances of ABC are peerless. It's hard to believe this was a debut album, such is the confidence and swagger it oozes, and it's one of those albums where it seems like every song was a single. Or at least could / should have been. It was the perfect storm of a brilliant band, a charismatic front man, great songs, and a producer looking to make a name for himself as some kind of sonic innovator.

Needless to say The Lexicon of Love has long been an album I dreamed of being able to remix into spatial audio. Like all Trevor's records, it has a painterly quality where everything in the stereo mix is perfectly placed – but having the additional canvas of 5.1 and Dolby Atmos allows the music to become even more cinematic and enveloping. Remixing it was an education and honour.

SW – April 2023

Ik moet bekennen dat ik sindsdien helemaal overtuigd ben van de geraffineerd in elkaar zittende popsongs van ABC, zoals “The Look Of Love (Part One)” en “Valentine’s Day”. Ook mooi om te ontdekken dat de productie, ondanks de periode waarin deze tot stand kwam, behoorlijk tijdloos is, mede doordat deze niet is gebaseerd op tijdgebonden synthesizermodules en synthetische drumsounds, maar op akoestische instrumenten als piano, blazers, vibrafoons en echte strijkers. Na “The Lexicon Of Love” zou de band rond Martin Fry met wisselend succes verschillende gedaanteveranderingen ondergaan. Diverse scheidingen, reünies en platen volgden nog, terwijl in 2016 zelfs het afgekraakte “The Lexicon Of Love II” op de markt kwam. De meeste van die albums zijn uiteraard te vinden in de Muziekbank, terwijl het Muzieklabyrint ook enkele ABC-titels herbergt. Voor de Blu-Ray moet u helaas zelf diep in de buidel tasten. Dit is namelijk een speciale uitgave van Super Deluxe Edition (zie: <https://superdeluxeedition.com/>), terwijl de schijf ook onderdeel uitmaakt van de zogenaamde “40th Anniversary Edition” van “The Lexicon Of Love”, die verder nog drie LP’s bevat. Echt iets wat je een ABC der Liefde noemt.

René Yedema

[terug naar inhoudsopgave](#)

Copyright © 2023 Muziekbank Enschede

Ons (mail-)adres is:

pr@muziekbank.nl

Muziekbank Enschede

Pijpenstraat 15

ENSCHEDÉ, Overijssel 7511 GM

Netherlands

[Add us to your address book](#)

De Muziekbank zit ook op [Facebook](#) en [Instagram](#).

Wil je wijzigen hoe je deze e-mails ontvangt?

Je kunt je [instellingen wijzigen](#) of je [uitschrijven voor deze lijst](#).